

dle §u 5 tr. zák., by spoluvinník v době svého přičinění měl již úplnou představu skutku pachatelova, tedy i jeho jednotlivostí, nemá v zákonu opory.

Čís. 474.

Vyhrožování »zlým nakládáním« jest pouze přestupkem dle §u 496 tr. zák. tehdy, nedosahuje-li co do intenzity stupně vytknutého v § 99 tr. zák. a stalo-li se jen v úmyslu, projevit ohroženému nevážnost.

Skutková podstata §u 431 tr. zák. nepředpokládá ohrožení konkrétních osob, stačí možnost, že lidé vstoupí do ohroženého obvodu.

(Rozh. ze dne 6. června 1921, Kr II 22/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 20. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním dle §u 99 tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla dle §u 431 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost přichází v úvahu potud, pokud z důvodu §u 281 čís. 9 a) tr. ř. brojí proti odsouzení stěžovatelovu pro zločin veřejného násilí dle §u 99 tr. zák. a přestupek dle §u 431 tr. zák. Jest však bezdůvodna. Ohledně zločinu veřejného násilí dle §u 99 tr. zák. tvrdí stížnost, že i to, co soud vzal za dokázáno, nezakládá zločinu dle §u 99 tr. zák., neboť přistoupení ku G-ové s vidlemi a vyhrožování slovy jest prý nejvýše přestupkem dle §u 496 tr. zák., ohledně něhož nebyla podána soukromá žaloba. Než rozsudek neobmezuje se na zjištění, že by byl stěžovatel toliko ku G-ové přistoupl s vidlemi a jí slovy vyhrožoval, nýbrž zjišťuje též, že vidle Anděle G-ové na břicho nasadil. Nevychází tudíž zmateční stížnost z celého skutkového stavu, soudem zjištěného, jak předpokládá § 281 čís. 9 a) tr. ř. v souvislosti s §em 288 čís. 3 tr. ř. a není proto vlastně vůbec provedena dle zákona. Budiž proto jen podotknuto, že vyhrožování »zlým nakládáním« ovšem může tvořiti i jen pouhý přestupek §u 496 tr. zák., avšak jen tehda, nedosahovalo-li co do intenzity stupně v §u 99 tr. zák. vytknutého a stalo-li se jen v úmyslu projevit ohroženému nevážnost. Kde však, jak v tomto případě zjištěno, hrozeno bylo skutkem i slovy přímo vážným ublížením na těle, a to v úmyslu, uvésti ohroženého ve strach a nepokoj a způsobem ku vzbuzení důvodných obav způsobilým, nejde více o pouhou urážku na cti, nýbrž o zločin veřejného násilí, jak rozsudek správně vyslovil. Pokud jde o přestupek §u 431 tr. zák., vytýká stížnost rozsudku nesprávné právní posouzení, ježto nebylo prokázáno, že v době házení kameny po Štěpánce G-ové lidé na ohroženém místě právě chodili. Avšak, nehledíc k tomu, že se stanoviska kulposního ohrožování tělesné bezpečnosti lidí stačí, že kameny házeno bylo na místě, kde lidé chodívají, takže s eventualitou, že lidé do ohroženého obvodu vstoupí, bylo nutno počítati, čemuž nasvědčují ostatní trestní předpisy téže hlavy tr. zák., zejména §§ 422—424, 426, 429, 430,

433 tr. zák., jež vesměs ohrožení konkrétních osob nepředpokládají, stačí již s hlediska §u 431 tr. zák., že kamením házeno bylo po Štěpánce G-ové, čímž o sobě její tělesná bezpečnost, tedy tělesná bezpečnost lidí, ne-li zúmyslně, při nejmenším alespoň kulposně skutečně byla ohrožena.

Čís. 475.

Při krádeži ve společnosti (§ 174 II. lit. a) tr. zák.) zodpovídá každý ze spoluzlodějí za celkovou škodu, jež vznikla ze společné činnosti, nechť o výkony při krádeži jakýmkoli způsobem se rozdělili.

(Rozh. ze dne 9. června 1921, Kr II 301/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 7. srpna 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II a) a 175 II. a) tr. zák.

Důvody:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. brojí zmatečnou stížnost proti podřadění činnosti obžalovaného pod ustanovení §u 174 II. a) tr. zák. Stížnost míní, že o krádeži spáchané ve společnosti lze mluvit jen při spolupachatelství nebo pomoci ve smyslu §u 5 tr. zák. Pachatelé musí prý své jednání spojit k dosažení téhož výsledku. Činnost jednoho musí prý býti předsevzata u vědomé součinnosti s konáním druhého. Jeden společník musí prý nějak přispěti k provedení skutku druhého společníka. Naproti tomu nelze prý uznati za krádež ve společnosti, když více osob na témž místě předsevzeme činy navzájem neodvislé. Tomu prý je tak v tomto případě, kde každý z obžalovaných trhal mák pro sebe, při čemž stěžovatel žádnému ze společníků při trhání máku nepomáhal, aniž jemu byl při tom kdo nápomocen. Jen tehdy, kdyby stěžovatel byl ostatním spoluobžalovaným při odcizení celého množství máku pomáhal, kdyby jeho úmysl byl směřoval na odcizení veškerého máku, byl by prý se býval dopustil zločinu krádeže dle § 174 II. a) tr. zák. Na tyto vývody dlužno v první řadě odvěti, že v odpor vzatý rozsudek zjišťuje skutečně úmysl, stížností ke skutkové povaze zločinu krádeže dle § 174 II. a) tr. zák. právem požadovaný. Pravít se v rozsudku, že vzhledem k ceně odcizeného máku a k tomu, že jde o plody na poli, jakož i hledíc k tomu, že obžalovaní, chtějící společně krádež spáchat, spolupůsobili při jejím provedení (« . . . dass die Angeklagten, die in dem gemeinsamen Willen, den Diebstahl zu verüben, an der Fertigungshandlung mitwirkten»), dlužno je považovati za spoluzloděje. Tímto zjištěním je úplně opodstatněno spolupachatelství obžalovaných, tedy i stěžovatelovo, ve smyslu vědomého, týmž zlým úmyslem se nesoucího a proniknutého spolupůsobení při témže zlodějském jednání. Neboť tím, že stěžovatel současně s druhými obžalovanými ve společném úmyslu, mák krásti, vkročil na pole a tam s nimi makovice trhal, dal nepochybně na jevo, že stotožňuje se a souhlasí s jednáním ostatních účastníků. Jakmile však tu byl u všech účastníků takovýto společný úmysl, nelze již jejich